

Pohádka o zamračené mašince

Borůvčin pán provedl Přednostu po celém muzeu.

Od té doby, co se Borůvka ocitla U Kolejí, se toho hodně změnilo. Na zahradě vyrostla nová návěstidla a nádražní čekárna se zaplnila dalšími lampami a cedulemi.

Nejdéle se zdrželi v Borůvčině vagónku. Bylo tam tolik starých zajímavých věcí, které pocházely ještě z doby, kdy Přednosta přednostoval ve svém nádražním království. Ale to už je dávno. Moc dávno. V jeho království nyní vládne jeho nástupce a on sám toho už na práci moc nemá. Zbyly mu jen vzpomínky a příběhy. Za ta léta se jich nastrádalo tolik, že by o nich mohl napsat minimálně deset knížek a stejně by se všechny nevešly.

Vzdychl, poškrábal se na nose a usedl na starou židli u okýnka. „Pěkně tu je“, řekl uznale, „odtud staré časy nezmizely“.

„Však jsou tady doma“, pokýval hlavou Borůvčin pán. Přednostovi rozuměl.

Staré časy byly zkrátka staré časy a měly své kouzlo. Pod návěstidly visívaly petrolejové lampy, průvodčí štípaly kleštičkami tvrdé kartonové jízdenky, žádné papírové, kdepak, závoráři točili klikami závor a na nádražích bývaly veliké tabule, na něž se ručně zasazovala čísla, která dávala dohromady příjezdy a odjezdy vlaků. Na perónech postávali prodejci s podnosy a vykřikovali: „Pííivo, horké párkyyy!“ a rovnou je podávali cestujícím do oken vagónů.

Přednosta se usmál a dlaní si přetřel ústa. Pivo by si dal.
 Borůvčin pán, jakoby četl jeho myšlenky, před něj postavil půlitr se zlatavým nápojem a bílou pěnou.
 Přednosta se zhluboka napil a utřel si hřbetem ruky knírek.
 „Nesedneme si ven na sluníčko, když je tam dnes tak krásně?“, zeptal se Borůvčin pán hosta. Ten pokýval hlavou a s půlitrem v ruce jej následoval před vagon.
 Borůvka na ně již netrpělivě čekala. „Kde jste takovou dobu?“, spustila naoko vyčítavě, „těšila jsem se, že třeba uslyším další pohádku“.
 „Ale no tak, Borůvko“, huboval jí její pán – také jen naoko, „Přednosta sem přece nepřišel proto, aby ti vyprávěl pohádky.“
 Sám se však těšil, že si třeba nějaký další zajímavý příběh vyslechne. Vždyť Přednosta uměl vyprávět - skoro jako pohádkový dědeček.
 „I jen ji nechte“, zasmál se potěšeně host a znovu se zhluboka napil. Odložil prázdnou sklenici na lavičku a šibalsky mrkl na lokomotivu: „O čem by ta pohádka měla být?“
 „Třeba, třeba“, přemýšlela Borůvka, až se jí od stříšky kouřilo, „třeba o Bardotce“, vzpomněla si na mašinku, která k nim milého hosta přivezla.
 Přednosta se posadil na lavičku: „Tak tedy o Bardotce“.

Lokomotiva Bardotka je diesellová mašinka, zrovna jako ty Borůvko. Správně se jí říká lokomotiva řady 751, ale to přece není žádné pořádné jméno. A Bardotka jich dostala hned několik.

Někde jí říkají Bardotka, protože její zkosené čelo připomíná poprsí slavné modelky Brigitte Bardotové. Jinde na ni volají Zamračená, protože to prý vypadá, jako když se mašinka mračí. Na Liberecku a v severních Čechách mašince říkají Mračoun, v Ostravě Hondy a třeba v jihozápadní části republiky jí říkají Barča nebo také Baruna. Jak vidíte, na jednu mašinku je to jmen ažaž.

K vám, U Kolejí, mě zrovna jedna Bardotka přivezla. Nezdála se, že by se mračila. Naopak. Celou cestu vesele odfukovala a na rozloučenou mi nezapomněla zahoukat.
 Znal jsem ale jednu Zamračenou, která si své jméno opravdu zasloužila. Byla také červeno-modrá, zrovna jako Bardotka, která projíždí Tochovicemi, ale byla stále s něčím nespokojená.
 „To je pořád samá práce a žádná zábava“, bručela si lokomotiva a mračila se. „Nikdo si se mnou nechce povídat, ani hrát“, stěžovala si. Není divu. Když se někdo stále jen mračí, bručí a stěžuje si, nikdo ho nechce.
 Zamračená jezdila po kolejích a nic jí nebavilo. Závíděla zajícům, kteří si hráli v okolních lesích na honěnou. Ve skupince hopsali rozpustile kolem kolejí, pošťuchovali se a mašince se zdálo, že se jí snad i vysmívají.

**Záviděla ptákům, kteří jí v hejnech létali nad hlavou a štěbetavě na sebe pokřikovali.
Záviděla vagónkům za sebou, protože právě do nich nasedaly rozradostněné děti, ukazovaly si vzájemně pohádkové knihy nebo hračky, které si sebou vzaly na cestu. Panenky, autíčka, medvídky, ba i vláčky.**

Všichni si zkrátka spolu povídali a hráli, jen s ní si nikdo nehrál, ani nepovídal.

Bardotka byla zamračená čím dál víc. Mračila se dokonce tak moc, že si od ní ostatní lokomotivy v depu raději odsedaly, aby se její špatnou náladou nenakazily. „Taková by to byla hezká mašinka, kdyby se usmívala“, špitaly si potají, „ale co naplat. Pořád se jen na každého mračí, stěžuje si a hezkého slova se od ní lokomotiva nedočká“.

Bardotky se dotklo, že se jí ostatní mašinky strani a raději si špitají mezi sebou. „Však já tu nemusím být“, zasupěla uraženě, „ujedu a najdu si kamarády, to ještě uvidíte!“ Jak si usmyslela, tak udělala. Rozjela se po kolejích z depa.

„Já jim ukážu“, mračila se, „nepotřebuji je. Nechtějí se se mnou kamarádit, tak at“.

Jak se tak mračila, nedávala pozor na cestu. Minula jednu výhybku, druhou, třetí, až se ocitla u čtvrté, ke které vedla zarostlá kolej, po níž žádný vlak nejezdil. Zastavila se a upřeně se na kolej zadívala. „Kampak asi vede?“, blesklo jí hlavou.

Jak tam tak stála, hodiny na věži v nedalekém městečku právě odbíjely půlnoc. Když se úder zvonu ozval podvanácté, ve čtvrté výhybce to zarachotilo a sama se přehodila.

Zamračená Bardotka se dlouho nerozmýšlela.

Rozjela se do neznáma po zarostlé koleji.

Cesta vedla lesem, pak skalami a následoval dlouhý tunel. Vjela do něj. Všude kolem ní byla tma, jak už to v tunelu bývá. Ještěže jí její světla posvítily na cestu, jinak by se snad opravdu začala bát. Pomalu projížděla tmou. Tunel, jakoby neměl konce.

Když už začala přemýšlet, že se snad raději vrátí, problesklo před ní světlo. Ulehčeně vydechla, malinko zrychlila a za chvíli byla z tunelu venku.

Před ní stálo opuštěné nádraží. Bylo veliké, s několika kolejemi, na kterých stály prapodivné lokomotivy a s velkou nádražní budovou, na níž svítil veliký nápis – ZABABOV.

„Jééé, Zababov já znám z Večerníčků!“, vypískla Borůvka a přerušila tak Přednostovo vyprávění.
„A kdepak jsi, Borůvko, viděla Večerníček?“, otázal se Přednosta, „vždyť tu ani nemáš televizi?“
„Můj pán mi občas pouští pohádky na telefonu“, vyhrkla překotně lokomotiva, „díváme se spolu“.

Borůvčin pán si usilovně prohlížel špičky bot.

„Zatracená mašinka“, myslel si, „takhle mě prásknout. Jak já teď vypadám?!“

Přednosta se rozesmál a poplácal ho po ramenu: „I jen si nemyslete, já také rád koukám na pohádky. S pohádkami si i dospělý připadá jako malé dítě. A já?“, poplácal se na prsou, „já se právě teď cítím tak na deset let. Možná na osm“, dodal rozpustile.

„Snad abyste raději pokračoval ve vyprávění“, zamumlal Borůvčin pán, konečně zvedl oči od svých bot, podíval se na nedočkavou mašinku a zasmál se: „Borůvka se už samou netrpělivostí třese, až se jí klepe cedulka s číslem. I já sám jsem zvědavý, jak to s tou Bardotkou nakonec dopadne“, přiznal a opřel se o stěnu vagonu.

Přednosta se nedal dlouho pobízet.

Bardotka stála na nádraží v Zababově a rozhlížela se. Nikde nikdo. „Kde je výpravčí? Kde jsou cestující? Je tady vůbec někdo?“, pomyslela si.

Jen na to pomyslela, dveře nádražní budovy se otevřely a k mašince přistoupil pán v černém obleku, s černými vousy a brýlemi na nose. Byl to sám kouzelník Zababa.

„Copak tě přivádí na mé nádraží, mašinko?!“ zaburácel hrozivě. „Tady nemáš co pohledávat!“
Zamračená Bardotka strachy oněměla.

Kouzelníkovi Zababovi se blýskalo v očích a mračil se na ní. Rozplakala se.

Zababa se zatvářil o něco přívětivěji: „Jen neplač, nemusíš se mě bát. Raději mi pověz, co tě trápí. Proč se tak mračíš?“

A mašinka se rozpovídala. Že jí nikdo nemá rád, nikdo si s ní nehraje, nepovídá. Mluvila a mluvila.

Kouzelník pokýval hlavou: „Víš, když se budeš stále jen mračit, nikdo tě mít rád nebude.“

Potom se zamyslel. Chvilí mašinku obcházel a něco si mumlal pod černými vousy.

„Že si s tebou nikdo nechce hrát, říkáš? A zdalipak máš ráda děti?“

„Mám!“, vykřikla mašinka, „jenomže děti se jen svezou ve vagoněch a žádné si se mnou hrát nemůže.“

Zababa znovu pokýval hlavou a usmál se: „Když je to tak jak říkáš, pomůžu ti“ a začal si pod vousy mumlat zaklínadlo. Mumlal a mumlal. Zvedal ruce do výšky a pomalu je zase spouštěl dolů. A jak je spouštěl, začala se mašinka zmenšovat. Už byla velká jen jako automobil, pak jako kopací míč a za chvíli zde stála krásná malá lokomotiva.

„Vidiš“, řekl Zababa, „ted' je z tebe modelová mašinka. Takové mají děti nejraději. A ted' se dobře drží!“ zvolal a roztočil se dokola. Zvedl se vítr. Bardotka pevně zavřela oči.

Když je zase otevřela, nádraží Zababov bylo pryč a kouzelník také. Stála na krásném modelovém kolejišti, přímo u modelového nádraží. Maličcí cestující už na ni čekali.

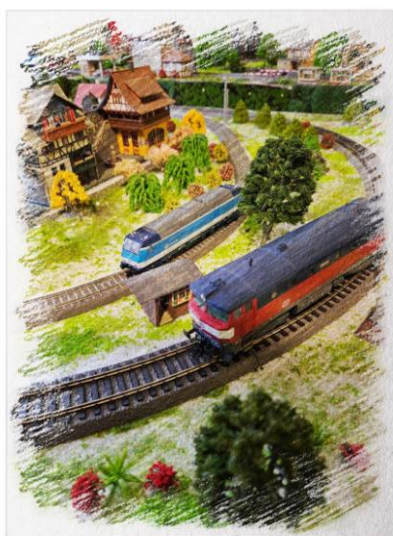
„Jé, maminko, podívej! Na kolejišti mi přibyla Bardotka!“ ozval se nad ní dětský hlásek. Patřil malému chlapci, který se radostně usmíval. „Ta je krásná. To je ta nejhezčí mašinka, kterou jsem viděl!“ nadšeně volal klučina.

Bardotka zjistila, že se usmívá. A usmívala se čím dál víc. Zababa i mašinky z depa měly pravdu. Kdo se usmívá, je hned hezčí.

Mrkla na miniaturního průvodčího, který měl připravenou plácačku k odjezdu. Malí cestující nastoupili a Bardotka zahoukala k odjezdu. Projížděla tunely i lesíky, mýjela malinká města s obchody, školami a kostelíky, pozorovala protékající říčky a usmívala se na kolemstojící lidičky, zvířátka i auta.

Nebyla na kolejišti sama. Měla tu spoustu kamarádek lokomotiv, které ji radostně zdravily. Parních, dieselových i elektrických.

Některé jezdily po sousedních kolejích, jiné stály v malinkatých depech. A všechny byly šťastné. Jakby také ne. Vždyť si s nimi stále někdo hrál.

Přednosta se odmlčel.

„To byla ale hezká pohádka“, vzdychla Borůvka, „ocitnout se tak na modelovém kolejišti, jako Bardotka“, zasnula se.

Borůvčin pán vytáhl z kapsy telefon, chvíli v něm listoval a poté jej zvedl mašince k očím. Na obrazovce se objevila malinkatá Borůvka, uhánějící po boku malinké Bardotky, na miniaturním kolejišti.

„Vidíš?“, řekl tajemně, „jsi tam také“.

„To jsou mi ale kouzla“, usmála se lokomotiva šťastně, „děkuji, kouzelníku Zababo“.

